

MÓRICZ ESZTER

Fiannak

Várok egy szóra,
várok tőled egy hangra,
de hallgat minden.

Látom a mosolyt
a szomorú arcodon.
Dacol a lélek.

Dacol a szíved!
Megöl a várakozás,
jaj, beszélj, szólj már!

Nézem a képed,
tudod, olyan vagy mint én,
konok és makacs.

Harcolunk, várunk,
aztán nem kapunk semmit.
De várunk, bízunk

kell. Ha akarsz,
átölel karom, szívem,
csak hívj, akarj, szólj!

Fiam, szeretlek!
Te bennem, belőlem vagy,
nekem vagy, neked

vagyok lényemmel,
az egész életemmel.
Hát gyere, ölelj

át, mondd hogy szeretsz,
hiányzom Neked nagyon!
Szólj, várom nagyon.